

Milan Djordjević

Kjer posadim pesek

Kakšen dolgčas v Beogradu,
v močno zavezani culi!
Besede spreminjam v kamen.
Kje je snežni plaz?
Kje je bruhanje lave?
Kje se kotalijo pomaranče?
Kje je ženska slast borovnice?
Vkovan sem v večni led
vaših ceremonij.

Ampak, vi mirno nadaljujte!
Sežigajte čarovnice!
Žigosajte razigrana teleta!
Umirajte tako kot Donava
med vsakdanjostjo,
zastrupljenim nektarjem
nedeljskih popoldnevov
in žrelom, ki zija
kakor dno slepe ulice!

Kjer posadim pesek

Kjer posadim pesek,
rastejo puščave.
Kjer vržem pršič,
na gosto požene inje.
Vsak poleten svit
me rani v oči
kakor jekleno rezilo
skorje pomaranč.

Moje telo je zver,
 ki se hrani s kruhom
 in pije vodo.
 V telesu so zaprte
 barve, ki drhtijo, trpijo
 in dišijo kakor pena.
 V telesu škrlati plamenijo,
 ampak nobene noči
 jih ne morejo pogasiti.
 Slep poljubljam kožo
 neveste, združujem se
 v zemeljskem vrtu
 z vsem, kar raste.
 Hodim po širokem drevoredu,
 kotalim topli gramoz.
 Pod plaščem zeli
 se pomirjam
 kakor rumeno-črni močerad
 po obilnem dežju.

Življenjepis

Pritečem iz gospe matere.
 V jutro črnega ponedeljka.
 Med delovne malenkosti.
 Med rogove v vreči.
 Okrog mene boj silnežev
 rženega kruha in sil mleka.
 Kotalim se, rastem, odrevenelo,
 moja nočna limona, letim
 skoz vijoličast večer torka.
 V sredo že poljubljam ženko.
 V višnjo. Z njo rodim
 mogočne otroke, vzdrhteले ribe.
 Prestopim ribnik četrtka.
 Izpijem modrino petka.
 Zagrizem v rdečo abecedo
 sobote. Črkujem ta sladki
 hrup. Uležem se na snežnobele
 rjuhe, v vonjave sivke.
 Spim, čez kamen žuborim.
 Nedelja je moja domovina.
 Nedelja, moj Aheront!

Moja ogenj in led!
Nedelja, moja negotovost!
Nedelja, sen v nedogled.

Dvajseto stoletje

Zatočišče pretepačev z razlogom,
zbirko slik navadnih grdob,
bodočim vekovom boš zapustil
samo točne opise naprav za mučenje,
samo z rdečo svilo ovito
gotško zgodbo o narodih, kuncih,
zgodbo o angelih, ki so hrepeneli
po najmlajši svetlobi,
s starodavno temo pa so hranili
mesta, vasice, reke in doline,
zgodbo o nezrelih angelih,
ki so hiteli do nadirja,
padali pa v židki objem
ilovnate sestre in brata,
propadali globlje
od večernega porfirja.

Rojeni po potopu

Rojeni po potopu,
ki je starajoč se
menjal svoja imena,
zgodovinske vloge
in blede v spominih
preživelih čuvajev
nektarja, preteklosti,
odpadli kot listje
s stoletnega hrasta,
izigravamo bele omele,
čarodejne besede vsakršne hudobije.
Koliko potopov še,
koliko je še treba
prenesti prek glave?
Kolikokrat iskati še
pogačo prek kruha?

Koliko modrine neba,
koliko grenkih oči
je treba še videti,
koliko čevljev raztrgati,
koliko srajc zamenjati,
da bi prispeli tja,
kjer se ogledala spajajo
z izvori odsevov
kakor besede s stvarmi,
kakor sence s telesi?

Reke

To so muhasti samci
in sitne samice.
Donava, Sava, Ibar,
Drina, Tisa, Morava.
Sramežljivo izvirajo
izpod planinskega kamna.
S kopiti tolčejo po kremenu,
zato iskre vode zletijo
in se razpočijo.
Na beloglavih planinah,
vesele, radovedne
kakor neukrotljive tekoče vode
pljuskaajo ob obale.
V dolinah, široke,
počasne kot črno olje,
bosonoge, mirno potujejo
prek travnatih planjav.
Od neviht jim zavre
modra kri. Mesta jim
plašijo ribje jate,
s strupi jim nehvaležna
zlo za dobro vračajo.
Razigrane pripovedujejo pravljice
pene na brzicah.
Pojejo uspavanke
v zasanjanih izvirih.
Z belimi krili plahutajo
in tolčejo po zidovih.
Toda nič jih ne more
zapreti, zaustaviti.

Svoja utrujena telesa
 spuščajo v črna morja
 in s peskom se bratijo,
 misleč, da jih ta smrt
 edina gotovo pelje
 proti rečnemu raju.

Utrujen sem

Utrujen sem
 od ponavljanja
 že videnih stvari,
 tujih besed,
 učenih stavkov,
 utrujen od ugank,
 od topota konjic
 Hunov, Tatarov, Turkov,
 utrujen od igre z maskami,
 parodij, zalezovanja
 gluhih školjk,
 ovaduha niča,
 utrujen golob,
 neodprto pismo,
 golob, priletel
 iz daljav,
 priletel
 na desko okna.
 Zato grem, grem
 obdelovat vrt.
 V njem bi rad sestavil
 krila, rubine
 bi rad spočil
 od sijanja,
 in rad bi prisluhnil,
 kako se razcvetajo
 barve večnosti,
 goste barve
 zelene tišine,
 poškropljene
 z mlečkom svetlobe.

Prevedel Rade Krstić